

на баща си, чи, ако зависяше отъ волята ми, тази женидба нѣма да стане.

Грабо.

На ти единъ селскій комплиментъ. Каква хубава, превъсходна исповѣдь!

Марія, Славчу.

Също така ще ви ся отговоря и азъ, господине; ще ви кажа, сирѣчь, чи колкото не ся ще вамъ да мя видите ваша мащиха, толкозь не ся ще нито менѣ да ви видя сынъ заваренъ. Не мислете обаче, моля вы, чи азъ сама по себе некамъ да ви дамъ това безпокойствіе; много жално ще да ми е, наистина, ако ставахъ причина да ся наскърбите нѣкакъ; ако да не бѣхъ принудена отъ една безгранична сила, давамъ ви думата си чи никога нѣма да склоня на женидба, която ви причинява такава голѣма скърбъ.

Грабо.

Тя има право! На безумны и безсолны комплименты такъвъ отговоръ приличаше. — Извинете, госпожице, за грубото поведеніе на сынъ ми; той е единъ младъ безумникъ, който самъ не знае какво барбори.

Марія.

Увѣрявамъ вы чи думытъ му не мя никакъ докачиха; напротивъ, той мя твърдѣ много задоволи като исказа тѣй искренно чувствата си; такава исповѣдь чакахъ